

דבר התלמידים

באוגוסט 1993 אמר רבין: "לפני עשרים וחמש שנים נפגשו נשיא ארצות הברית וראש ממשלת ישראל. לינדון ג'ונסון אמר אז ללוי אשכול 'אדוני ראש הממשלה, איזו מדינת ישראל אתה רוצה?' היום, שנים אחרי הקמת המדינה, אולי הגיע הזמן להשיב על השאלה הזו: איזו מדינת ישראל אנחנו רוצים?"

לפני עשרים שנה ירו לא רק בראש הממשלה שלנו, אלא ערערו את הדמוקרטיה שלנו. ערערו על היכולת של כולנו לחיות יחד כשווים בין שווים, על האפשרות שלנו לחתור לעתיד טוב יותר, צודק יותר.

עשרים שנה עברו מאז המקרה ששינה את פני הדמוקרטיה הישראלית. במדינה שלנו אנשים נרצחים על רקע גזעני ולאומני ואירועי אלימות הם לא חריגים.

במדינה שלנו אנחנו צריכים להיאבק על עצם קיומנו ומאז ומתמיד אנחנו נלחמים. נלחמים נגד גלי הטרור, יריות האקדח, נגד פיגועים על רקע נטיות מיניות, על רקע אמונה ונגד המלחמות.

נלחמים נגד שנאת החינם האופפת את ארצנו. נלחמים כעיוור הנאבק לקרוא, כחירש הנאבק להקשיב, כאילם הנאבק להשמיע את דעתו, ואנחנו צריכים למצוא דרך אחרת.

בימים אלו, אנחנו חיים בחברה שהטרור והפחד שולטים בה ושניהם עם השפעותיהם ההרסניות מובילים ללאומניות, גזענות ושנאת חינם.

היום, אנו עומדים כאן, כאשר אף אחד מאיתנו אפילו לא נולד ביום שבו לחץ הרוצח על ההדק בתום עצרת השלום. אף אחד מאיתנו לא נולד אז ובכל זאת אנחנו מצליחים להביע כזה עניין וחיבור ליום הזה.

אז איך אפשר להסביר את זה? איך אפשר להסביר שהנוער של היום מוצא כזה עניין באירוע שקרה לפני כל כך הרבה זמן ולא קשור אליו בשום צורה? אז זהו, שהוא כן.

אולי האירוע הזה קרה לפני המון זמן, אבל הוא ממש לא שייך לעבר. עשרים שנה חלפו וזו עדיין המציאות שאנחנו חיים בה.

רבין אמר: "אנו יוצאים היום למלחמה שאין בה הרוגים ופצועים, לא דם ולא סבל, וזו המלחמה היחידה שתענוג להשתתף בה, המלחמה על השלום". אז בואו אנחנו, בני הנוער, שתמיד הוכחנו כמה כוח יש לנו ביחד, נפעל. נגלה סבלנות וסובלנות, כבוד ואהבת חינם. וביחד, נילחם על השלום. ומי יודע? אולי עוד ננצח.